सुखहेतुः, 'अस्तु'। अभितः सचन्ते समवयन्तीति 'अभिषाचः' वान्धवाः, ते 'शं' सुखहेतवः, भवन्तु। रातिर्मित्रं तेन सचन्त इति 'रातिषाचः' मित्रद्वारा सम्बध्यमानाः पुरुषाः, 'उ' अपि, तेऽपि 'शं' सुखहेतवः, भवन्तु। दिवि भवा 'दिव्याः', पृथिव्यां भवाः 'पार्थिवाः', अपोऽन्तरिक्षं तत्र भवा 'अप्याः', ये देवा दिव्येकादशस्थेत्यत्र पठिताः लोकत्रयवर्त्तिनो देवाः 'शं' सुखहेतवः, भवन्तु॥

अथ पुरोडाशस्य पुरोऽनुवाक्यामाह। "ये सवितुः सत्यसवस्य विश्वे मित्रस्य व्रते वरुणस्य देवाः। ते सौभगं वीरवद्गोमदप्नः। दधातन द्रविणं चित्रमस्मे" इति। 'ये' 'विश्वे', 'देवाः', 'सत्यसवस्य' सत्यप्रेरणस्य, 'सवितुः', 'मित्रस्य', 'वरुणस्य,' च सम्बन्धिनि 'व्रते' कर्मणि, समागताः 'ते' सर्व्वे यूयं, 'सौभगं' सौभाग्यं, 'अप्नः' कर्म्मविशेषं, 'द्रविणं' धनञ्च, 'अस्मे दधातन' अस्मासु सम्पादयत। कीदृशं सौभाग्यं, 'वीरवत्' बहुभिर्वीरैः पुत्रैर्युक्तं, 'गोमत्' बहुभिर्गोभिर्युक्तं, कीदृशं द्रविणं, 'चित्रं' मणिमुक्तादिभेदेन बहुविधम्॥

अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह। "अग्ने याहि दूत्यं वारिषेण्यः। देवाँ अच्छा ब्रह्मकृता गणेन। सरस्वतीं मरुतो अश्विनापः। यक्षि देवान् रत्नधेयाय विश्वान्" [४] इति। हे 'अग्ने', 'देवानच्छा' देवानभिलक्ष्य, 'दूत्यं याहि' दूतकर्म्म कुरु, 'वारिषेण्यः' कार्य्यविघातेन अस्मान् मा हिँसीः। कान् देवानभिलक्षेति तदुच्यते, ब्रह्म परिवृढमिदं कर्म्म करोतीति